

Beograd, hotel Interkontinental, 5. maj 2006. godine
Okrugli sto: *Nezavisna Srbija i nezavisna Crna Gora – dvije države jedna budućnost*

Izlaganje Nenada Stevovića:

„Udruženje Crnogoraca Srbije „Krstaš” ima zadovoljstvo da na ovom skupu objavi pokretanje kampanje pod imenom „Dijaspora u odbranu nezavisnosti Crne Gore“ kojom poziva sve državljane Crne Gore u Srbiji, a koji imaju pravo glasa na referendumu, da se jave našem udruženju radi organizacije odlaska na glasanje 21. maja u Crnu Goru.

Vrijeme je da pokažemo da naše zemlje nijesu jedine dvije vezane vreće u Evropi i da svaka država za sebe može da preuzme odgovornost. Svaki glas za nezavisnost u našoj matici Crnoj Gori predstavlja najveći mogući poklon za Crnogorce u Srbiji. Umjesto invalidske zajednice dva polu-organizma, dobićemo dvije zdrave države. A mi ne tražimo više od toga. Ne želimo jedinog invalida u Evropi. Zajednica već sa tri godine života nije sposobna za rad i traži neku vrstu penzije ili mjesto u Domu za nezbrinute države gdje je naizmenično presvlače i povijaju pojedini Komesari Evropske Komisije - pošto je ova tvorevina i dalje na nivou nesposobnog novorođenčeta sa Havierovim sindromom. Mnogi kažu da mi nijesmo patriote jer ne volimo tu invalid-državu! Ali ja ne znam nijednog Crnogorca ili Srbina koji je život položio za invalid-državu. Znam mnoge iz istorije koji su glavu dali za nezavisnu Crnu Goru, ili za nezavisnu Srbiju ili za veliku šestočlanu Jugoslaviju. Ali za invalid-državu ne znam ni jednog heroja. Mnogi nam opet kažu da je ovaj proces povratka sebi opasan jer će nastati vakuum.

Mnogi nas upozoravaju da najzabrinutiji treba da budu upravo Crnogorci i to Crnogorci u Srbiji. Ispada da je opasno ako se Crna Gora zove Crnom Gorom, ispada da moramo biti zabrinuti ako se usudimo da kažemo da je Srbija – Srbija. A ne daj Bože da se usudimo da živimo kao Crnogorci u Srbiji. Mi, za razliku od njih, vjerujemo u Crnu Goru! Crna Gora je moderna i napredna država! Mi, za razliku od njih, vjerujemo i u Srbiju! Srbija je velika i demokratska zemlja! Doduše, razumijemo i skeptike. Vjerovatno misle na nezrelost Vlade Srbije - pošto ona očigledno nije spremna da preuzme odgovornost za upravljanje istorijskim događajima koji su u toku i da garantuje elementarna ljudska prava Crnogorcima u Srbiji. Ali, ubijeden sam da to nije većinska Srbija. Udruženje Crnogoraca Srbije „Krstaš“ i naši partneri i prijatelji u Srbiji su na visini istorijskog trenutka i obavještavamo sve državljane Crne Gore i građane porijeklom iz Crne Gore da ćemo punim elanom i dalje zastupati sve njihove interese u nezavisnoj državi Srbiji, počev od individualnih prava, prava na školovanje, na liječenje, na ravnopravnost sa ostalim građanima Srbije, pa sve do kolektivnih i vjerskih prava.

Ovdje, na ovom skupu, je okupljena srpska inteligencija i predstavnici građana koji znaju da su ovo presudni trenuci za državu Srbiju. Molim Vas, imajte na umu prijatelji, ja govorim i o našem udruženju! Nijesmo mi uvozni proizvod. „Krstaš” nije implantant u Srbiji – mi smo autentični građani Srbije. Mi smo vezali svoju sudbinu za Srbiju i želimo u njoj da ostvarujemo svoja politička i druga prava. Danas koristim priliku da pozovem i prijatelje iz Crne Gore da inteziviramo saradnju nakon referenduma kao matica i dijaspora. Danas koristim priliku i da pozovem prijatelje iz Srbije da inteziviramo saradnju kao građani Srbije, i danas i nakon referenduma. Crnogorci u Srbiji žele jasnu i demokratsku Srbiju u Evropskoj Uniji. Ono što mi, iz Udruženja Crnogoraca Srbije „Krstaš” želimo da poručimo jeste da moderna Srbija ima u nama partnera. Mi želimo dobro državi i zato možete računati na nas, u reformama koje slijede u

nezavisnoj državi Srbiji. Mi se nećemo povlačiti sa scene sa proglašenjem nezavisnosti Crne Gore, naprotiv, „Krstaš“ tek stupa na društvenu i javnu scenu Srbije – jer naša uloga jeste da osiguramo da naše dvije države ubuduće imaju složne i prijateljske odnose kao nezavisne države u novoj Evropi. A garant tih dobrih odnosa su upravo Crnogorci u Srbiji, i udruženje „Krstaš“. I nijesmo spremni da žrtvuemo najbolje interese nijedne ni druge države. Naši ciljevi su da rješavamo sva otvorena pitanja. Ukratko, mi hoćemo punu ravnopravnost sa ostalim nacionalnim manjinama u Srbiji. Crnogorci u Srbiji danas nemaju pravo na tretman nacionalne manjine, iako to jesmo. Mi smo manjina bez prava na svoj jezik, bez prava na svoju crkvu, bez prava na svoje Nacionalno Vijeće, bez prava na svoju zastavu i ambleme, bez prava na oficijalno priznanje. Nas zloupotrebljavaju čak i najviši državni službenici i nose spiskove sa našim imenima u Brisel, ne bi li pokazali da nijesmo dostojni ni da sami kažemo šta želimo.

Mnogima nije ni jasno šta to opet hoće Crnogorci u Srbiji, skoro svi srpski mediji nam govore da su Crnogorci u Srbiji jedinstveni za zajedničku državu? Ispada da je 150% Crnogoraca u Srbiji protiv nezavisnosti. A onda opet se pojavljuje tu neki Krstaš... Ljudi se pitaju kako je moguće da mi ne podržavamo ideje određenih eksponiranih – kako sami ističu - „poreklom Crnogoraca“, pjesnika i filozofa, koji bi danas da upravljaju Crnom Gorom sa daljinskim upravljačem. Nemojte nasjesti na tu propagandu. Ti profesionalni „poreklom Crnogorci“ se nikada neće izjasniti nacionalno kao Crnogorci, pa samim tim nijesu dio našeg etničkog korpusa. Porijeklo iz Crne Gore oni shvataju jedino kao feudalno pravo vlasništva nad cijelom jednom zemljom i to sa 500 kilometara distance. Dok oni ne silaze sa medija, sa druge strane, naš glas se ne čuje. Ljudi koji se ne potpisuju kao etnički Crnogorci su uzeli sebi za pravo da govore u naše ime. Opet uživaju dupla prava. A mi, 70.000 etničkih Crnogoraca, mi koji smo nacionalna manjina u Srbiji ostali smo bez glasa u ovom društvu. Mediji u Srbiji nas ignorišu. A jedini problem je u tome što želimo svim srcem da i Srbija i Crna Gora konačno obnove nezavisnost.

Udruženje „Krstaš“ želi i da pozove medije u Srbiji da sa malo više razumijevanja počnu da prate i aktivnosti i život Crnogoraca u Srbiji. Nijesmo mi egzotična flora koja je ostala u Srbiji nakon povlaćenja poslednjeg ledenog doba, niti smo zaostali predstavnici kolonizatorskih kohorti nekog nestalog carstva. Mi smo moderni građani Srbije, kao i Vi. Sa legitimnim željama da volimo svoju zemlju, da volimo i svoje porodice u Crnoj Gori, sa željom da se školujemo ali i da učimo o našim precima u Crnoj Gori, sa željom da se ponosimo na reprezentaciju Crne Gore, ali i na reprezentaciju Srbije. Mi smo obični građani Srbije iako se izjašnjavamo kao Crnogorci. Lovćenac nije grad u Crnoj Gori koji je „greškom crtača mapa“ ostao u Vojvodini, već smo se mi opredijelili da živimo u Srbiji. Mi smo zainteresovani za uspjeh Srbije kao i ostali građani i vezali smo svoju sudbinu za našu novu domovinu Srbiju. Molim Vas, niko me ne može ubijediti da naša ljubav prema Crnoj Gori na bilo koji način može umanjiti naše poštovanje prema Srbiji.

Konačno, želim i da se obratim direktno Crnogorcima u Srbiji koji imaju pravo glasa 21. maja. Dragi sunarodnici nedavno je bila 90-a godišnjica od dana kada su u Medovskom zalivu kod Albanije tragično izgubili živote oko 350 crnogorskih iseljenika - ratnih dobrovoljaca. Bili su, preko crnogorske Vlade pozvani da u ime praćedovskog amaneta ispune svoj zavjet za slobodu. Prije devedeset godina naši preci su krenuli na put od hiljade kilometara da bi se borili za nezavisnost svoje domovine Crne Gore. Na putu željeznicom za Istočnu obalu Kanade na mnogim stanicama okupljeni narod je klicao saveznicima i Crnoj Gori. Kad su stigli u Halifax, odakle će nastavili brodom za Evropu, ponavljale su se iste ovacije i počasti. Dok su bili u vojnom logoru, nad kojim se gordo vila crnogorska zastava, dobrovoljci su izvodili vojne vježbe i

ubrzano se učili ratnim vještinama. Poslije 25 dana plovidbe dobrovoljci su stigli u Napulj, a dva dana kasnije u Brindizi, odakle su, noću, uoči Badnjeg dana, otputovali za Medovu. Kad se brod našao u Medovskom zalivu na oko 500 metara od obale, brod je naišao, kako se pretpostavlja, na minu i poslije jake detonacije odmah počeo da tone. Kao lijepo reče uvaženi Blažo Sredanović, Predsjednik Udruženja Crnogoraca Amerike: „Mi, današnji crnogorski iseljenici pitamo se ko su i kakvi su bili ti naši ljudi spremni na tolike žrtve? Zar i oni nijesu imali kuće, poslove, ženu, djecu, svoje bližnje, kao sto ih mi danas imamo? Zar i oni nijesu imali planove za budućnost i radosti življenja kao što ih i mi imamo? Sve su ostavili zbog toga da bi se stavili u službu Crne Gore, u službu njenog postojanja i odbranu njene slobode i dostojanstva!”

Nameće se pitanje: Koje su sličnosti između 1915. i 2006. godine? Nema sličnosti! Dok je crnogorska emigracija krenula masovno u neizvjesnost i na put dug hiljade kilometara davne 1915. godine, danas Vas pozivamo da 21. maja zajedno pređemo nekoliko stotina kilometara, ali ne u neizvjesnost, već u sigurnu nezavisnost. Umjesto pušaka kao davne 1915. godine, mi 21. maja idemo da se izborimo za državu olovkama. Dok je plovidba davne 1915. godine trajala mjesec dana, danas tražimo da posvetite samo jedan dan Crnoj Gori. Dok je ogroman broj izgubio glavu na Božić davne 1915. godine, danas mi nemamo opasnost da izgubimo bilo što ako odemo. Koje su sličnosti između 1915. i 2006. godine? Nema razlike! Idemo skupa 21. maja da svi zajedno odbranimo nezavisnost naše države Crne Gore. Idemo 21. maja da pomognemo i bratskoj Srbiji da odbrani svoju nezavisnost. Nemojte da kasnite Crnogorci! Poslednji brodovi iz Srbije isplovljavaju 20 maja. Idemo da branimo Crnu Goru koju volimo!”